SKANDINAVIENS STJERNE

DEN HØJESTE TRO OG TILLID.

Af Ældste Nephi Jensen.

Paa den Tid, da Kristus selv vandrede her paa Jorden, boede der i Kapernaum en højst usædvanlig Mand. Han var Høvedsmand. Denne Militærofficer blev dybt grebet af den guddommelige Kraft, der gjorde sig gældende i vor Herres Færd og Virke.

Høvedsmanden havde en elsket Tjener, som blev alvorligt angrebet af Lammelse. Omtrent paa samme Tid kom Jesus til Kapernaum. I sin store Angst nærmede Officeren sig Herren for at bede om Hjælp.

(Fortsættes Side 19)

INDHOLD

Den højeste Tro og Tillid, *Ældste Nephi Jensen* 17
Generalkonferencen 18
Stjernens Jule-Kryds og Tværs 25
Apostel Sylvester Q Cannon død 26
To nye Apostle 26
Kaj Munk, *Jesus' Historier, Apostlenes Gerninger* 27
En ny Organisation?? 28
Stjernens Sangbog 29
Landet rundt 31
Søndagsskolen 32

FEBRUAR 1944 | 93. AARGANG | NUMMER 2

1844 - 27. Juni - 1944

100-Aars Dagen for Joseph Smith's Martyrdød

højtideligholdes ved en

GENERALKONFERENCE

i København

fra 25. til 30. Juni.

Generalkonferencen omfatter alle Missionens Distrikter og Grene, alle Organisationer og alle Funktionærer. Desuden indbydes alle Missionens Medlemmer til at overvære Konferencens Møder, Koncerter og andre Arrangementer.

Programmet er selvsagt endnu ikke fastlagt i alle Enkeltheder, men saa meget kan allerede siges, at intet vil blive sparet for at gøre disse Dage til en Begivenhed, som vil blive mindet længe af alle Deltagere. Vi beder derfor alle Søskende om, saavidt det overhovedet er muligt, at reservere deres Ferie paa det paagældende Tidspunkt. Dette gælder ikke alene Provinsens Søskende, men ogsaa Københavnerne, idet Programmet vil lægge Beslag paa alle Dagenes samtlige Timer.

Af det sandsynlige Program kan nævnes: Mindekoncert — Mindegudstjeneste under Medvirken af en kgl. Operasanger — Skuespil, fremstillende Scener af Joseph Smith's Liv — Lederkursus — Organisationsmøder under Ledelse af de paagældende Hovedbestyrelser — Udstilling m. m. m. og Konferencen afsluttes sandsynligvis med en storstilet Sommerfest.

Lad os alle samles om den store Opgave paa værdig Maade at højtideligholde Joseph Smith's Minde. Der vil blive gjort alt for at gøre denne Konference til en enestaaende Begivenhed i Missionens Historie.

Om Generalkonferencen vil vore Læsere erfare mere i de kommende Numre af *Stjernen*.

Orson B. West.

»Min Tjener ligger syg hjemme af Lammelse og lider meget.«

»Jeg skal komme og helbrede ham,« sagde Frelseren, førend Høvedsmanden endnu havde Tid til at bede ham komme og administrere til Tjeneren.

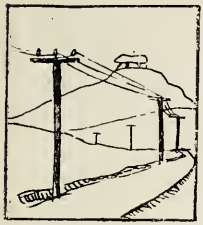

Dette beredvillige Tilbud om guddommelig Hjælp gav Officeren forøget Tillid og Djærvhed. Gjort dristig ved sin vaagnende Tro bønfaldt han: »Tal kun Ordet, og min Tjener vil blive rask.«

Der er en usædvanlig Kraft i disse enkle Ord. De kom fra et Hjerte, der var blevet levendegjort og omformet af aandelig Energi. I denne Beretning aabenbares den dybere Mening og Betydning af Troen. I denne enkle Beretning ser vi den mere end menneskelige Tillid og Tro paa den usete Magt i Virksomhed. Denne romerske Officer blev vækket saa dybt og intensivt aandeligt, at han kunde tro, at blot et Ord, udtalt af Mesteren, øjeblikkeligt vilde helbrede Tjeneren, der var saa alvorligt syg.

HØVEDSMANDENS TRO.

Hvorledes kan blot et udtalt Ord helbrede et sygt Menneske? Høvedsmanden vidste det ikke. Hans almindelige Fornuftsevne kunde ikke give ham nogen Forklaring. For der er ikke nogen tænkelig direkte Forbindelse mellem et udtalt Ord og Helbredelsen af et sygt Menneske. Der findes intet i et udtalt Ord, som vilde faa den almindelige Forstand til at drage den Slutning, at det kan give Helbredet tilbage. Den, som ubetinget kan tro, at nogle faa udtalte Ord kan frembringe saadanne vældige Resultater, afgiver uomtvistelige Vidnesbyrd om, at han eller hun er i Besiddelse af en Gave, som overgaar den almindelige menneskelige Forstand. Han er i Stand til at drage Slutninger og bestemme det, som vaklende Fornuft ikke kan lade ham forstaa.

Denne Magt til øjeblikkelig og uden nogen som helst langsommelig Proces af Ræsonnementer at kunne drage visse Slutninger om, at store Resultater kan og vil komme gennem enkle Midler, der tilsyneladende ikke staar i noget Forhold til de ønskede Resultater, er selve Troens Grundbestanddel. Det er en Slags guddommelig Intuition, som overgaar den vanlige Forstand. Den, der er i Besiddelse af denne sjældne Gave, er paa en Maade et Overmenneske. Han

er begavet med en Kraft, der overgaar den mest udsøgte af alle intellektuelle Gaver.

NEPHI JENSEN er Dommer og forhenværende Missionspræsident. Broder Jensen er kendt for sin ualmindeligt veludviklede Evne til at forklare Evangeliets Lærdomme paa en letforstaaelig og samtidig særdeles overbevisende Maade.

Læs denne Artikel, der godt kan staa som Idealet af en god Tale, fremført som den er af en overbevisende Tro og en enestaaende Begavelse.

Abraham ejede i høj Grad denne aandelige Kraft. Han var saa sjælsstærk, at han kunde tro, at om hans elskede Søns Liv blev taget, saa kunde og vilde Gud straks give ham Livet tilbage. Efter at han havde modtaget den Forjættelse, at i Isak »vilde alle Jordens Nationer blive velsignet«, blev det befalet ham at ofre sin Søn som et Offer. Med uforfærdet Tillid til Guds Magt gjorde Abraham alle Forberedelserne til Brændofret. Alteret blev bygget, Brændet samledes sammen og lagdes paa Plads; Ofret, hans Søn, lagdes derpaa, og Kniven hævedes for at tage det dyrebare Liv. Og Haanden standsede ikke, førend han hørte Englens Befaling: »Læg ikke din Haand paa Drengen.«

Abraham bestod uforfærdet den højeste Prøve paa Tro. Han var i Besiddelse af den rene Sjælsstyrke til at tro, at Gud kunde og vilde øjeblikkelig ophæve Døden og faa de livløse Læber til igen at tale. Paulus siger: »Gud var mægtig at rejse Isak fra de døde.« Det er stærke Ord. I dem findes den Kraft, der kan opvække og banke paa Troens Dør og med Triumf sige, at endog Døden kan vendes til Liv ved et Paabud fra Jehova.

Den samme Tro, som Abraham udviste, rørte den Kvindes Hjerte, der omtales i det nye Testamente, og som havde været syg i tolv lange Aar. I sin bitre Smerte havde hun søgt alle Datidens bedste Læger i det Haab at opnaa Lindring. Hun brugte hele sin Formue paa Lægerne, men blev ikke helbredet. Hendes Liv var en eneste Tragedie af Smerte og Haabløshed. En Dag var hun kommet ind i Trængslen, da Jesus kom forbi. Hun havde hørt om hans skønne og vidunderlige Liv. Hun havde hørt om hans medfølende Hjerte, der bankede af Sympati for den lidende Menneskehed. Endvidere havde hun ladet sig fortælle om de mærkelige og vidunderlige Ting, som han udførte ved Troens Kraft. Da nu

den syge Kvinde saa Jesus komme forbi, blev hendes Hjerte rørt som aldrig før. Og fra Dybderne af sin Sjæl udbrød hun: »Om jeg blot kan røre ved hans Klædning, kan jeg blive rask.«

Der findes en Skønhed af uforlignelig Storhed i disse Ord. De kom fra et Hjerte, der var rent, dybt og stærkt nok til at tro, at Gud straks kunde helbrede hendes Legeme, der i tolv Aar havde gennemgaaet saa store Smerter. Tilskyndet af sin store Tro strakte hun Haanden frem og rørte netop ved det yderste af Kristi Klædning: og der skete øjeblikkelig en Forandring med hende. Styrke erstattede Svagheden i hendes Legeme. Nyt Liv strømmede i hendes Aarer og Nerver, og Sundhedens Farve vendte tilbage til hendes Kinder. Hun var blevet øjeblikkelig og fuldstændig helbredet for en Sygdom, som hun havde lidt af i tolv lange Aar.

Jairus fra det nye Testamente hører ligeledes til dem, som har den vidunderlige Sjælsstyrke at kunne have fuld Tillid til Gud. Denne ædle Mands Datter døde. Men endog efter at hendes Øjne var blevet lukket af Dødens iskolde Fingre, stolede hendes kærlige Fader fuldt ud paa, at hun kunde blive kaldt tilbage til Livet. I sin dybe Sorg gik han til Jesus og tilbad ham, idet han sagde: »Min Datter er død; men kom du og læg dine Hænder paa hende, saa vil hun leve.« Der ligger en øm Patos og aandelig Kraft i denne tillidsfulde Henvendelse til Frelseren. Denne Paakaldelse af guddommelig Hjælp kom fra et Hjerte, der var djærvt nok til at tro, at Dødens grusomme Dom øjeblikkelig kunde ophæves ved den mægtige Tro.

DØDEN ADLØD MESTERENS BEFALING.

Jesus kunde ikke modstaa denne rørende Henvendelse, der var et Udtryk for ubetinget Tillid. Han tog Pigen ved Haanden og sagde med Troens altbesejrende Befaling: »Pige, staa op.« Og Døden adlød denne Befaling af Livets og Dødens Herre. Den døde kom straks til Live igen.

Martha fra Bethania er en anden af de Kvinder i Verden, der ejede en virkelig og en levende Tro. Hendes kære Broder Lazarus blev syg af Feber. Som Dagene gik, forværredes hans Tilstand, og Feberen fraranede Lazarus Liv og

Styrke. Hans Liv ebbede langsomt ud. Han døde og blev begravet i en Klippegrav af Familiens nærmeste Venner. Der laa han i Dødens kolde Søvn i fire Dage og Nætter. Da kom Jesus vandrende til Marthas Hjem for at trøste hende i hendes store Sorg. Da han nærmede sig Huset, saa Martha ham. Synet af ham vækkede hendes Sjæl som aldrig før, og fra Dybden af sin heroiske og tillidsfulde Sjæl udbrød hun: »Hvis du havde været her, vilde han ikke have været død.«

Hvad mente hun? Hun mente, at hvis Jesus Kristus havde været i Sygeværelset, da Lazarus var ved at dø af den snigende Feber, og kunde have talt et Ord gennem sin Tros Kraft, vilde Lazarus øjeblikkelig være blevet helbredet. Hun havde endog en højere Tanke i sit Hjerte. For før Jesus kunde komme ind i Huset, raabte hun triumferende: »Men ogsaa nu ved jeg, at hvad som helst du beder Gud om, vil Gud give dig.« Hvad kunde hun nu mene? Lazarus var jo død. Han havde ligget fire Dage i Graven. Hun mente, at Jesus kunde gaa til Graven, hvor Lazarus laa i Dødens Marmorsøvn, og at han kunde staa der i den stille Grav og tale et Ord, der var inspireret af Tro, og Døden vilde da slippe sit Favntag, og Graven vilde afgive sit Bytte, og den døde vilde leve igen. Alt dette mente Martha; og hun kunde ogsaa mene alt dette, fordi den Tro, der overvinder alt, bankede og rørte sig i hendes Hjerte.

For at efterkomme Marthas store Tro og Tillid gik Jesus til Graven, hvor Lazarus laa i Dødens dybe Slummer; og gennem sin Tros bydende Kraft udtalte han de mod Døden udfordrende Ord: »Lazarus, kom frem.«

Og Døden besejredes. Graven afgav sit Bytte; og den døde levede igen.

Denne ædle og ophøjede Tro er den straalende Kraft, der findes i den Religion, som Jesus Kristus lærte. Saa længe som denne hjertevækkende Tro forblev i Verden, var Kristi Efterfølgere paavirkede og drevne af en dyb, ren Kærlighed til Gud, til at leve et enkelt, skønt Liv i Kraft og hengiven Gudsfrygt. Men denne rene Tro blev ikke ved med at eksistere i Verden. Den begyndte at aftage i mindre end 150 Aar efter Kristendommens Indførelse. De Kristnes enkle og hjerterensende Religion kom i Berøring med de hedenske Romeres pralende Præsteskab. Disse Romere dyrkede utallige Guder. De byggede store og prægtige Statuer af disse Guder. Foran blændende Statuer udførte de deres Gudsdyrkelse med Udfoldelse af stor Pragt. Den prægtige og støjende Udfoldelse var en fuldstændig Modsætning til den rolige, enkle og trosvækkende Gudsdyrkelse, som de Kristne

lagde for Dagen. Disse Hedningers hellige Handlinger var ikke blot mere pralende og prangende end den kristne Trosbøn, men var endog meget lettere at praktisere end de Kristnes sjælsvækkende Religion. Det ydre Udtryk for religiøs Iver er blot en mekanisk Gudsdyrkelse. Det er meget let i Sammenligning med den vakte Sjæls Søgen efter nært Samfund med Gud.

KRISTNE ANTOG AFGUDERISKE RITUALER OG HANDLINGER.

De Kristne blev blændet af det hedenske Præsteskabs Pragt. De begyndte at tro, at de kunde lægge mere Kraft i deres egen Religion ved at antage nogle af Romernes prægtige Ritualer. Endvidere anklagede de hedenske Præster de kristne for Mangel paa religiøs Iver, fordi de ikke paa demonstrativ Maade gav Udtryk for deres Hengivenhed. Disse bidende Beskyldninger gjorde deres Virkning, og de tvang næsten de kristne til at efterabe deres ydre Former.

Efterhaanden begyndte de Kristne at hænge Billeder og Figurer op af Kristus, Jomfru Maria, Apostlene og de fremragende Martyrer. I Tidens Løb blev det almindeligt at dyrke disse Billeder. Dette gjorde Bønnen til blot en ydre Sag i Stedet for en dyb, intim Forening mellem Menneskehjertet og Gud. Som et Resultat af, at Kristendommen paa denne Maade blev gjort hedensk, undermineredes den enkle, hjerterørende Tro.

Desuden henledtes ved denne Tilbedelse foran Billederne Tanken fra Gud til de Aander, der repræsenteredes af Billederne. Ved paa denne Maade at tænke paa Aanderne i den anden Verden opstod den Vane at bede til disse Aander i Stedet for at bede til Gud. Efterhaanden blev ogsaa den Tro slaaet fast, at ved at bede til de døde Martyrers og Apostles Aander vilde disse værdige Sjæle gaa i Forbøn for de jordiske bedende. Resultatet var, at Forestillingen om Gud mystificeredes; og de Kristne begyndte at betragte ham som en formløs Aand, der var overalt, men ikke noget specielt Sted. Denne Mystifikation af Gudsbegrebet gav Dødsstødet til den enkle og vitale Tro, de første Kristne har udvist.

Ødelæggelsen af denne sjælsoplivende Tro markerede Slutningen paa en Religion, der var sjælsforædlende, og som havde Evne til at omforme Mennesket. En Opremsning af mekaniske Bønner indtog Pladsen for det inspirerede Hjertes Henvendelse til Gud. En Gudstjeneste af ydre Former, udtrykt i prangende Ritualer, gav Pladsen for Hjertets Gudstjeneste i Aand og Sandhed. Snart fordærvede en unatur-

lig Askese den Energi, der paa fordelagtigere Maade kunde være blevet brugt til samfundsnyttige Foretagender. Overtro indtog Troens Plads, og Vildfarelse Sandhedens.

Men en ny Dag er oprundet. En ny evangelisk Husholdning er paabegyndt. Med dette Evangeliums Genoprettelse er der kommet en Genopvækkelse af den enkle, fortrøstningsfulde Tro, som var den første kristne Tids Herlighed. Denne Tro er det Liv og den Livskraft, der forefindes i de Sidste Dages Helliges Religion.

HELBREDET VED TRO.

Det vilde kræve tykke Bind blot at fortælle Halvdelen af de Beretninger, der giver os Indtryk af Troens Triumfer i denne Tid og Slægt. Her er kun Plads til at berette om to. For nogle Aar siden besøgte to unge Missionærer fra Kirken en Kvinde, der som Invalid havde været lænket til Sengen i Aarevis. Med virkelig tillidsfuld Tro anmodede hun Ældsterne om at administrere til hende. Den af Missionærerne, der havde været længst i Missionsmarken, salvede hende, og den anden bekræftede Salvelsen. Det var hans første Erfaring, og med Besvær kom han igennem Ordinancen. Da han var færdig, spurgte den anden ham: »Har du ikke Tro til at byde og befale hende at staa op?«

»Jo, jeg har Tro«, svarede den yngste med Bestemthed.

Han lagde Hænderne paa den syge Kvinde for anden Gang, og med den alt besejrende Tro, der rørte sig i ham, befalede han hende at staa op. Hun blev øjeblikkelig helbredet og stod op og betjente Ældsterne.

I November 1930 blev en Søster Shumway ført til Hospitalet i Gallup, Ny-Mexico. Det Barn, hun fødte, døde, og hun selv fik Blodforgiftning. Der blev telegraferet efter hendes Mand om at komme til Hospitalet, fordi Lægen som en sidste desperat Udvej saa sig nødsaget til at amputere den unge Kones Ben for om muligt derigennem at frelse hendes Liv. Manden foranstaltede, at der blev afholdt et Bønnemøde i sit Ward, og saa skyndte han sig til sin Hustrus Sygeleje.

Ved Ankomsten til Hospitalet oplyste Lægerne ham om, at der intet Haab var om at redde Hustruens Liv uden Amputation. »Der er Haab,« sagde Manden med forbavsende Bestemthed. Han bad om Tilladelse for Ældsterne om at komme og administrere til den syge. Tilladelsen blev givet. Efter Administrationen fandt Doktoren, at Benet var fuldstændig rask. Lægerne og Sygeplejerskerne forlod Værelset i Forundring.

Denne Broder Shumway bestod den højeste Prøve paa Tro.

Han stod ved sin meget syge Hustrus Seng og hørte Videnskabsmanden sige med Bestemthed: »Der er intet Haab«. Og trods Lægens bestemte Ord kunde han heltemodigt sige: »Der er Haab.«

I denne nye Evangeliehusholdning har gudfrygtige Sjæle, som er blevet vækket af Guds Virkelighed, Kraft og Godhed, baaret Vidnesbyrd om alle de Undere, som karakteriserede den sande Tro, som den fandtes under den første kristne Tid. I vor Tid er Sygdomme, som spottede og trodsede de bedste Lægers Dygtighed, blevet overvundet gennem den aldrig tvivlende Tro. De døve har faaet deres Høreevne igen, og de blinde er blevet gjort seende. Ja, endog døde er blevet kaldt tilbage til Livet igen. Tusinder af Hellige kan bære sandfærdige Vidnesbyrd om disse naadefulde Manifestationer paa guddommelig Kraft gennem ydmyg Bøn og tillidsfuld Tro.

Disse Hellige tilhører en bestemt og enestaaende Klasse blandt dødelige Mennesker. Ja, de er mere end menneskelige. De er i Besiddelse af en Kraft, som er beslægtet med Almagt. Hvad er Rigdom, Berømmelse eller endog fremragende Talenter i Sammenligning med denne Kraftens Styrke, dette levende Liv? Der er Majestæt, Storslaaethed og Herlighed i disse troende Sjæles hellige Liv. Intet Under, at Apostlen kom til den Slutning, at Gud havde udvalgt »de rige i Troen til at være Arvinger til hans Rige«.

JULEKONKURRENCE.

Løsningen var:

E	S	A	U	■	J	U	D	A
D	Y	R	■	P	■	G	A	D
O	L	■	R	A	K	■	L	A
M	■	K	A	R	I	N	■	M
■	S	■	S	T	R	■	M	■
E	T	H	E	R	S	B	O	G
■	I	■	N	I	T	■	S	■
R	■	A	D	D	E	R	■	U
U	R	■	E	G	N	■	I	R
T	A	L	■	E	■	O	D	A
H	A	A	B	■	A	B	E	L

Vindere blev: *Frk. Ruth Rasmussen, Rigensgade 10, København, cand. mag. P. Torné, Zinnsgade 9, København, Niels Erik Kaiser, Brødrevej 15, Søborg,*

som vi ønsker tillykke med Præmierne, der er afsendte. Vi takker for de mange anerkendende Ord om den lille Jule-Underholdning og haaber, at den maa have været til Glæde for mange af vore Læsere.

Red.

Apostel Sylvester Q. Cannon død.

Ældste Sylvester Q. Cannon døde den 29. Maj 1943 i Salt Lake City efter en lang Sygdom, som medførte, at han i nogen Tid maatte fritages for sine officielle kirkelige Pligter.

Sylvester Q. Cannon blev født den 10. Juni 1877 i Salt Lake City som Søn af George Q. Cannon og Elizabeth Hoogland Cannon. Han fik en god Uddannelse, blev Ingeniør og hædredes ved at vælges til Præsident for Utahs Ingeniørforening og Medlem af Amerikas Civilingeniørforening.

Den 4. Juni 1925 blev han af Præsident Heber J. Grant kaldet til at være Kirkens præsiderende Biskop. Den 6. April 1938 ordineredes han til Apostel.

Han var en Pryd for Kirken og den By, hvor han boede.

To nye Apostle.

Ved Oktoberkonferencen i Salt Lake City blev de to ledige Pladser i Apostlenes Kvorum efter Apostlene Rudger Clawson og Sylvester Q. Cannon, som nylig er afgaaet ved Døden, udfyldt ved Valget af Ældsterne Spencer W. Kimball og Ezra T. Benson.

Ældste Kimball er Sønnesøn af Heber C. Kimball, der var Brigham Youngs Raadgiver. Den nye Apostel blev født den 28. Marts 1895 og har hele sit Liv været aktiv i Kirkens Tjeneste.

Ældste Benson blev født 29. September 1882 i Logan og har ligesom Ældste Kimball tjent Kirken trofast. Han har været Missionær i England og Præsident for Den britiske Mission.

Maa Herren velsigne de to nye Apostle i deres hellige Kald.

Se Meddelelsen om GENERALKONFERENCEN i DANMARK.
— det er Side 18 —

Jesus' Historier. Apostlenes Gerninger.

KAJ MUNK, Danmarks store Digter-Præst, er død Men i det sidste Efteraar, han skulde opleve, naaede han at se to af sine Værker udgivet, som han selv glædede sig mest over: »Jesus' Historier« og »Apostlenes Gerninger gengivet af Kaj Munk«.

Kaj Munks Produktion var jo rig og mangfoldig. Den spændte fra Børnerim og Natur- og Jagtdigte over Prædikensamlinger, Rejseskildringer og Digte til Skuespil, hvis dramatiske Værdi stillede Forfatteren paa Linie med Oehlenschläger og Holberg. Og saa overraskede han os pludselig med to Gendigtninger af Det nye Testamente!

Man kan mene forskelligt om Betimeligheden af at »modernisere« Bibelens Ord. Men man kan vel enes om, at dersom blot ganske enkelte gennem en saadan Fortolkning fanges ind af Bibelens Mening, saa har Forsøget vist sin Berettigelse. De gamle Fortællinger faar nyt Liv i Digterens Gengivelse; man fristes af den moderne, letlæselige, typografiske Opstilling til at læse Beretningerne igen og igen. Og som den kristne Mand, han var, har han nøje holdt sig til Fortællingernes originale Handing uden at lade sin digteriske Fantasi løbe løbsk med Emnet.

Begge Bøger er forsynet med Illustrationer, som tjener til at levendegøre Stoffet. »Jesus' Historier« vil være en fortræffelig Hjælp for Forældre og andre til at popularisere Lignelserne for Børnene og faa en letfattelig Lære ud af dem.

Som Prøve paa Kaj Munks Stil kan følgende Stykke fra »Apostlenes Gerninger« tjene: »Apostlenes Forkyndelse, Fællesskabet, Nadveren og Bønnen. Disse fire Ting bandt dem sammen. Mange Undere skete ved Apostlene. De, der kom til Troen, holdt sammen og havde alting fælles. Tit solgte de Ejendele og Ejendom og delte ud efter, hvor der var Trang. Daglig havde de deres regelmæssige Gang til Templet; hjemme hos sig selv holdt de Nadver sammen. Der var nok af Husrum og især af Hjerterum. De var glade i Gud og velsete af Folket og Herren føjede daglig nogle til, som lod sig frelse.«

Kaj Munk er død! Men hans Arbejder vil leve!

Jørgen Schmidt.

En ny Organisation eller . . . ??

Børnehave eller Legestue under Søndags-Møderne?

Vi kender allesammen den Lidelse, det er, naar en inspireret Taler afbrydes af Barnegraad, Snakken eller Støj fra Legetøj, der falder paa Gulvet. Det er meget generende for baade Taler og Tilhørere. Men værst, kan jeg betro Dem, er det for den Far eller Mor, som sidder med Barnet.

Det er en Kendsgerning, at mange Forældre undser sig for at komme til Søndagsmøderne, fordi de ikke kan skaffe Barnepige til Børnene og ikke vil risikere at komme til at ødelægge Stemningen. Udbyttet af Mødet bliver ogsaa problematisk, naar Mor og Far i hvert Fald under Nadveren af Hensyn til Roen maa opholde sig i Garderoben.

Vi vil jo gerne have saa mange som muligt til Møderne, saa var det ikke rigtigst at faa raadet Bod paa dette Forhold???

Det kan nemt ordnes, og Forsøget har allerede een Gang været gjort og med afgjort Held. Det var under Feriestævnet i København, at man havde arrangeret en Legestue for Børnene under Søndagsmøderne.

Lad os faa det arrangeret igen som en konstant Institution. Om det saa skal være en ny Organisation, der skal tage sig af det, eller *Primary* eller eventuelt *Søndagsskolen*, det faar andre tage sig af. Det afgørende er blot, at vi saa snart som muligt faar det ordnet, det skulde forlængst have været en Kendsgerning.

RS.

Redaktionen hører meget gerne Søskendes Mening om dette Spørgsmaal. Skriv nogle Ord og lad den lokale Korrespondent faa dem, eller send dem direkte til Missionskontoret inden den 15. I næste Nummer skal vi bringe Udtalelser af de nævnte Organisationers Hovedbestyrelser. Har Spørgsmaalet Deres Interesse, og mener De, at Opgaven bør løses, saa lad os høre Deres Mening.

Nr. 46. Aftenrøden skær og fin.

Mel.: DUS. 23.

Aftenrøden skær og fin
slukkes ud, mens Klokker ringe;
Fuglen standser træt sin Vinge,
Møllen standser ogsaa sin.

Hvert et Dyr nu søger hjem
eller Seng paa Marken reder;
snart sig Nattens Mørke breder
som et Tæppe over dem.

Mennesket sig lægger ned
allersidst med Kind paa Pude,
og derinde som derude
har den hele Verden Fred.

G. Rode.

Nr. 47. Dagen gaar med raske Fjed.

Mel.: D. M. I. Nr. 15

Dagen gaar med raske Fjed
Dagens Børn maa ile,
Aftenrøden bringer Fred,
Nattens Stjerner hvile.

Lykken gækker store, smaa,
leger med Guldterning,
lykkeligst at hvile paa
er fuldendte Gerning.

Lidt dog store, mindre smaa,
kan til Gavns fuldbringe,
Viljen ser Vorherre paa,
giver Kraften Vinge.

Lykkens lunefulde Spil
leger ej med Sjæle,
alting føjes, som Gud vil,
her er trygt at dvæle.

Blomst skal bære Frugt engang,
Høst skal følge Sommer,
Dag er ej saa travl og lang,
Aftenstund dog kommer.

Lad ved Dag kun op og ned
Lykkens Terning rulle,
fandt ved Kvæld kun Sjælen Fred,
gik det, som det skulde.

B. S. Ingemann.

Nr. 45. Skal vil mødes hist ved Floden?

Mel. NS. 147.

Skal vi mødes hist vel Floden,
der hvor ingen Bølger slaar,
paa den lyse Himmelklode,
hvor ej Sorg og Død os naar?
Kor. :,: Mødes vi; Mødes vi engang vel Floden. :,:
Der, hvor ingen Bølger slaar-

Skal vi mødes hist ved Stranden,
naar vor Rejse er forbi;
Kaste Anker nær hinanden
i en Havn for Storme fri?

Skal vi samles i Guds Himmel
og omkring Hans Trone staa
med den glade Englevrimmel
Ham lovsynge højt i Kor?

Skal vi møde vore kære,
se dem glade hist igen,
evigt sammen med dem være
aldrig skille Ven fra Ven?

Nr. 48. Mægtigste Kriste.

Mel.: Biel. 165 a.

Mægtigste Kriste, Menighedens Herre,
den du har tegnet med Dit Kors og Ære,
kom dog at hjælpe os af Fjendens Snare,
Dit Folk bevare!

Før Du selv Striden for de Børn saa svage,
tving Du vor Fjende, driv hans Magt tilbage,
hvad sig mod Dig og Dine vil ophøje,
Selv Du nedbøje!

Fred udi Kirken vi af Dig gegære,
Fred udi Landet Du os og beskære,
Fred udi Hjertet Du for alting give!
Hos os Du blive!

Löwenstern.

LANDET RUNDT.

Aalborg: — Den sidste Onsdag før Jul, den 22. December, forevistes et stemningsfuldt Juleprogram i Salen, der var smukt pyntet med Graner og levende Lys. Der spilledes først en Julepotpourri for Klaver og to Violiner, og under denne gled Tæppet til Side og viste et tændt Juletræ og i Baggrunden et smukt dekoreret Julelandskab med baade Nisser og Julegaas. Derpaa blev et godt Program udført. En hyggelig Aften.

Søndagsskolens Juletræ afholdtes 1ste Juledags Eftermiddag.

2den Juledag viedes Str. Karna Andersen til Herr Christen Jensen. Det er første Gang, der har været Bryllup i Aalborg Grens Kirke i Julen. Salen var pyntet med Graner og Blodbøg, og det tændte Juletræ dannede en smuk Baggrund.

Weekend-Hyttens Nytaarsaften. Ca. 20 Weekend-Gæster var Nytaarsaften samlet i Alvin Olsens Hjem til Sammenskudsgilde.

MHB.

Hjørring: — Søndagsskolen i Hjørring samledes d. 1. Jan. til Fest om et smukt pyntet Juletræ. De gamle Julesalmer blev sunget, mens man gik i Kreds om det straalende Træ. Alle Børnene og de ældre Søskende fik derefter hver en Pose med Godter, og saa legede baade Voksne og Børn. Senere blev der serveret Sanade og Kager. Den gode Fest var muliggjort ved Tilskud fra Søskende og enkelte Venner i Hjørring. Tilstede 32 Børn og Voksne. Tak til alle, der medvirkede, ganske specielt til Broder Chr. G. Christensen for det store Arbejde med Festen.

VHA.

København: — Juleaften afholdtes smuk og stemningsfuld Gudstjeneste under Ledelse af Ungdomsforeningerne. Juledag holdt Søndagsskolen Juletræ for alle sine Børn og deres Forældre. 2den Juledag, Søndag, afholdtes særlig Julegudstjeneste Kl. 14. Alle disse Møder var godt besøgte.

JS.

Hjørring: — Christian Gothardt Christensen og Signe Jensen Christensens Tvillinger blev den 2. Januar velsignede af henholdsvis deres Fader og Ældste Verner H. Andersen og fik Navnene Svend Christensen og Lene Christensen.

København: — *Georg Wilhelm Jensen* ordineredes til Lærer af Ældste Chr. Madsen den 19. December.

Henning Eigil Sørensen ordineredes til Lærer af Missionspræsident Orson B. West den 16. Januar.

Johanne Regina Nielsen fyldte den 16. December 65 Aar. Str. Nielsen har været Medlem af Kirken siden 1917.

Hjertelig Tillykke!

Hjørring: — Else Amalie Beck døde den 18. December, godt 84 Aar gammel (døbt 3. December 1894).

København: — Julius Peter Sørensen døde den 1. Januar (døbt 5. Maj 1914) godt 74 Aar gammel.

Odense: — Maren Holm døde den 7. November, næsten 87 Aar gammel (døbt 6. Marts 1932).

Ære være deres Minde!

SØNDAGSSKOLEN

Marts 1944.

NADVERVERS.

Vi takker dig o Frelser kær
for Nadveren du bød,
vi ihukomme vil din Færd,
din Lidelse og Død.

KORLEKTIER

1. Søndag. *For Børn under 10 Aar*

2. Mosebog, 20: 8. Vers. Kom Sabbatens Dag ihu, at du holder den hellig.

2. Søndag. *For Børn over 10 Aar*

Rom. 1: 16. Vers. Hvad Evangeliet er. Jeg skammer mig ikke ved Kristi Evangelium, thi det er en Guds Kraft til Frelse, for hver den som tror.

3. Søndag. *Junior*

1. Peter 3: 14. Vers. Men om I og lide for Retfærdigheds Skyld, er I salige. Men frygter ikke, som de frygte og forfærdes ikke, men helliger Gud Herren i eders Hjerter.

4. Søndag. *Senior*

Jakob 1: 16-17. Vers. Farer ikke vild, mine elskede Brødre! Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra og kommer ned med Lysenes Fader, hos hvilken er ikke Forandring eller Skygge af Omskiftelse.

N. P. A.

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer een Gang maanedl.
Aarsabonnement Kr. 3,50, pr. Nummer 35 Øre
Ansvarshavende Redaktør: *Orson B. West*, Priorvej 12, København F.

OLAF MORTENSEN, BLAAGAARDSG. 36 D